ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **JUDr. M. D.**, zast. Mgr. Michalem Vogelem, advokátem, se sídlem Sokolovské nám. 312/1, Liberec, proti žalované: **Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2010, č. j. 10 Ca 198/2009 - 92,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2010, č. j. 10 Ca 198/2009 - 92, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Policie České republiky, policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 26. 5. 2009, č. j. PPR-8603-6/ČJ-2009-99KP, **se zrušuje pro vady řízení** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. V řízeních o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 26. 5. 2009, č. j. PPR-8603-6/ČJ-2009-99KP, je žalovaná **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 30351,20 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Michala Vogela.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Policie České republiky, ředitele Krajského ředitelství policie Severočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 27. 2. 2009, č. j. 5759/2009, byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon"), propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky,

„neboť jako ředitel Policie ČR, tehdejšího Okresního ředitelství Liberec (dále jen „okresní ředitelství") v letech 2007 a 2008 z titulu své funkce neoprávněně využíval občanské zaměstnance, pracovníky údržby

okresního ředitelství M. V., A. P., J. Š. a V. C. k provádění různých prací v rekreačních areálech soukromého subjektu Sportovního klubu Policie ČR Česká Lípa (dále jen „SKP“) v Borném a na střelnici v Břehyni. Jednalo se např. o výstavbu sociálního zařízení v objektu Borný, která byla ukončena v roce 2008, demontáž starých a výstavbu nových schodů na střelnici v Břehyni a pravidelné sekání trávy v tomto objektu, které bylo prováděno každý rok, tedy i v roce 2008 dle potřeby. Tyto práce byly vykonávány v pracovní době a na úkor jejich pracovní činnosti, za níž pobírají plat, přičemž pracovníci se na místo přepravovali služebním vozidlem v majetku Policie ČR, tehdejší Správy Severočeského kraje (dále jen „správa“).

V letních měsících roku 2008 využil M. V. a J. Š. k pracím na svém soukromém majetku, přičemž jim nařídil položení obkladů schodiště v jeho domě v Č. L. a sekání trávy u domu. Jmenovaní práce prováděli ve své pracovní době a opět na úkor své pracovní činnosti, za níž pobírají plat. Na místo se opět přepravovali služebním motorovým vozidlem tov. zn. KIA v majetku správy.

Počátkem roku 2008 nechal z rekreačního zařízení SKP JUDr. D. služebním vozidlem tov. zn. AVIA v majetku správy převézt na okresní ředitelství v Liberci dvě šlapadla v majetku SKP, která byla v dílnách okresního ředitelství opravována a opatřena novým lakem. Po opravě byla převezena uvedeným vozidlem zpět. Tyto činnosti byly provedeny bez úhrady.

Jmenovaný navíc koncem roku 2008 vydal pokyn svým podřízeným občanským zaměstnancům okresního ředitelství panu V. a panu Z. k zařízení převozu nové pračky z Liberce do bytu sestry JUDr. D. v Č. L. Převoz uskutečnil dne 31. 12. 2008 pan P. služebním vozidlem tov. zn. VW Transportér v majetku správy v pracovní době a pračku zde i zprovoznil.

Na telefonický pokyn jmenovaného provedl dne 28. 11. 2008 jeho podřízený npor. J. Š., zařazen na služebním místě vedoucího oddělení hospodářské kriminality v Liberci, lustraci v databázích Policie ČR ke zjištění, zda proti M. S. není vedeno trestní řízení. Takto získané informace použil a předal dál, přičemž je nepochybné, že nebyly určeny pro služební potřebu.

Plk. JUDr. D. tak svým jednáním naplnil znaky nejméně trestných činů porušování služebních povinností podle § 288a odst. 2 tr. zákona, neboť souhlasil a na jeho pokyn byly využívány věcné prostředky větší hodnoty uvedené v odst. 1 k účelu, pro který nebyly určeny, zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zákona a neoprávněného nakládání s osobními údaji dle § 178 odst. 2, 3 písm. c) trestního zákona, protože jako veřejný činitel a služební funkcionář zneužil osobní údaje získané o jiném k mimoslužebnímu účelu.

Dne 9. 2. 2009 zahájil státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Liberci trestní stíhání plk. JUDr. D. pro podezření ze spáchání trestných činů přijímání úplatků dle § 160 odst. 2, 3 písm. b) tr. zákona, zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zákona, neoprávněného nakládání s osobními údaji dle § 178 odst. 2, 3 písm. c) tr. zákona a porušování služebních povinností podle § 288a odst. 2 tr. zákona.

Dne 11. 2. 2009 akceptoval soudce Okresního soudu v Liberci návrh státního zástupce a jmenovaný byl usnesením č.j. ONt 11/2009 uvedeným dnem vzat do vazby.“

Dále služební funkcionář rozhodl podle § 42 odst. 5 písm. a) služebního zákona o tom, že služební poměr žalobce skončí dnem doručení tohoto rozhodnutí.

Policie České republiky, policejní prezident (dále jen „žalovaná“), rozhodnutím ve věcech služebního poměru ze dne 26. 5. 2009, č. j. PPR-8603-6/ČJ-2009-99KP, podle § 190 odst. 8 služebního zákona odvolání žalobce zamítla a uvedené prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.

V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaná uvedla, že podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona musí být příslušník propuštěn, porušil-li služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Dne 9. 2. 2009 získal příslušný služební funkcionář informaci o tom, že téhož dne státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Liberci zahájil trestní stíhání žalobce pro trestné činy přijímání úplatku, zneužívání pravomoci veřejného činitele, neoprávněného nakládání s osobními údaji a porušování služebních povinností. Dne 18. 2. 2009 služební funkcionář nahlédl do trestního spisu sp. zn. 4 KZV 1/2009, na základě čehož nařídil provedení kontroly zaměřené na prošetření předmětných skutečností. Získání údajů o činnosti žalobce provedli pracovníci odboru vnitřní kontroly Police České republiky, Krajského ředitelství policie Severočeského kraje ve dnech 13. až 25. 2. 2009 pod sp. zn. KRPU-21150/ČJ-2009. Tím byl získán dostatek spisového materiálu a bylo zjištěno výše popsané jednání žalobce. Události starší jednoho roku byly uvedeny pro dokreslení četnosti a opakujícího se zneužívání pravomoci a zastávané funkce. Zjištěné důkazy spolu dohromady tvoří ucelený řetězec svědčící o tom, že se žalobce uvedeného jednání bezpochyby dopustil a naplnil tak znaky nejméně trestných činů porušování služební povinnosti, zneužívání pravomoci veřejného činitele a neoprávněného nakládání s osobními údaji. V daném případě nejde toliko o pouhou subjektivní domněnku služebního funkcionáře, nýbrž o důvodné podezření z protiprávního jednání žalobce, čímž byla splněna podmínka pro propuštění příslušníka Policie ČR ze služebního poměru, a to pro zavrženíhodné jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

K tvrzení žalobce, že práce v rekreačních areálech v Borném a na střelnici v Břehyni byly prováděny v souladu se smlouvou o pronájmu střelnice, žalovaná uvedla, že provádění prací zmíněných v rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru není předmětem ani jedné ze smluv a nelze je považovat ani za náhradu škody. Z uvedených smluv jednoznačně vyplývá, že Sportovní klub policie Česká Lípa je soukromým subjektem, který není součástí Policie ČR, takže práce vykonávané na pokyn žalobce pro tento subjekt nemohou být posuzovány jako výkon služby nebo prací pro Policii ČR. Na tom nic nemění ani fakt, že uvedené prostory využívají převážně policisté. Ze stejných důvodů bylo protiprávní i jednání žalobce v případě jeho pokynu k převozu šlapadel, neboť se jednalo o neoprávněné užití věcného prostředku k účelu, pro který nebyl určen, jakož i o překročení pravomoci žalobce. Tvrzení žalobce o nepravdivosti zjištění, podle něhož v létě 2008 využíval M. V. a J. Š. k pracím na svém soukromém majetku, není podepřeno relevantními důkazy, naopak je vyvráceno úředním záznamem ze dne 20. 2. 2009 sepsaným po provedení získávání údajů od M. V., A. P., J. Š. a V. C. Tyto osoby totiž shodně uvedly, že práce byly provedeny na pokyn žalobce. Tvrzení žalobce, že převoz pračky z Liberce do České Lípy nenaplňuje znaky trestného činu, neboť věc neproběhla tak, jak je uvedeno, když nebyl dán žádný příkaz k převozu a zprovoznění pračky, je rovněž účelové. Žalobce totiž žádnými důkazy uvedené protiprávní jednání nevyvrací, naopak je toto jeho tvrzení vyvráceno výpověďmi dotčených osob. Převoz pračky obecně nenaplňuje znaky trestného činu, tyto znaky však naplňuje jednání, jímž žalobce převoz pračky zajistil. Jedná se totiž o neoprávněné užití služebního dopravního prostředku k účelu, pro který nebyl určen, a o pokyn podřízeným k provedení prací na soukromém majetku. Údajná nepravdivost tvrzení o žalobcem vydaném pokynu npor. Š. k lustraci v databázi je vyvrácena úředním záznamem npor. Š., který uvedl, že mu žalobce takový pokyn vydal. V tomto případě nebylo postupováno v souladu se zákonem, neboť lustraci měla předcházet písemná žádost. Na nezákonnosti postupu žalobce nic nemění ani fakt, že informace podaná žalobci nebyla pravdivá.

Dále podle žalované není v prvoinstančním rozhodnutí uvedeno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu trestných činů, nýbrž že svým jednáním naplnil znaky uvedených trestných činů. Tyto pojmy přitom nemají stejný význam. V řízení podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního

zákona totiž služební funkcionář nezkoumá, zda jednáním příslušníka bezpečnostního sboru došlo ke spáchání trestného činu, nýbrž hodnotí porušení služební přísahy a způsob, jakým k tomuto porušení došlo, tedy zda příslušníkovo jednání je zavrženíhodné, zda má znaky trestného činu a zda je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Tvrzení žalobce, že se nedopustil trestného činu přijímání úplatků, není nutno komentovat, neboť poslední dva odstavce výroku prvoinstančního rozhodnutí jsou do výrokové části začleněny jen informativně.

V doplnění odvolání žalobce uvedl výčet skutečností, jež učinil ve prospěch policie, vyjmenovává akce zorganizované pro dobré jméno policie a přikládá několik kopií protokolů o výslechu svědků pořízených v trestním řízení po vydání odvoláním napadeného rozhodnutí. K tomu žalovaná uvedla, že vychází ze skutkového a právního stavu, jenž tu byl v době rozhodování správního orgánu prvního stupně, a proto nezohlednila důkazy provedené po podání odvolání v trestním řízení. Dále žalovaná zdůraznila odlišnost řízení ve věcech služebního poměru a trestního řízení s poukazem na specifičnost úpravy postupu služebního funkcionáře a policisty při vzniku služebního poměru, jeho změně nebo zániku, popř. rozhodování o jiných služebních záležitostech. V řízení ve věcech služebního poměru postupuje služební funkcionář podle zvláštních obecných procesních ustanovení zákona, popř. podle obecných procesních ustanovení zakotvených ve správním řádu, pokud zvláštní procesní úprava ve služebním zákoně určitou otázku neřeší. K dokazování pak služební funkcionář v souladu s § 180 služebního zákona používá všechny prostředky, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy.

Žalovaná v souladu se závěry správního orgánu prvního stupně konstatovala, že jednání žalobce bylo způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, neboť ohrožuje důvěru občanů v bezpečnostní sbor a poškozuje jeho dobré jméno na veřejnosti. Žalobce porušil služební slib a jednání, z něhož je obviněn, naplňuje znaky výše uvedených trestných činů a lze ho jednoznačně chápat jako zavrženíhodné.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 11. 2010, č. j. 10 Ca 198/2009 - 92, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované ve věcech služebního poměru jako nedůvodnou zamítl.

V odůvodnění tohoto rozsudku soud uvedl, že žalobce napadá nedostatek specifikace zjištění stavu věci s tím, že se nelze opírat o nahlížení do spisu vedeného v trestní věci. Dne 18. 2. 2009 však bylo služebnímu funkcionáři a jeho náměstkovi umožněno nahlížení do trestního spisu, o čemž téhož dne pořídili služební záznam, který zaznamenává zjištění, jakým jednáním se měl žalobce dopustit uvedených trestných činů, přičemž jde o některá jednání shodná s jednáními následně vymezenými ve výroku rozhodnutí služebního funkcionáře.

Soud dále uvedl, že služební funkcionář jednoznačně dbal výslovného znění § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona a posuzoval, zda šlo o jednání zavrženíhodné, mající znaky trestného činu a zda bylo současně způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. K porušení § 180 odst. 5 služebního zákona nedošlo, neboť v provedené úvaze služebního funkcionáře není vysloven závěr, že jednáním žalobce byl spáchán trestný čin. Služební funkcionář jen posuzoval, zda jednání žalobce má znaky trestného činu. V napadených rozhodnutích není vysloveno, že žalobce spáchal trestný čin, ale toliko, že jednání žalobce má znaky konkrétně uvedených trestných činů. Ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona stanoví při splnění zákonných podmínek povinnost rozhodnout o propuštění dříve, než dojde k pravomocnému odsouzení. Řízení o propuštění příslušníka ze služebního poměru tedy probíhá nezávisle na trestním řízení a tato dvě řízení nelze směšovat. Propuštěním ze služebního poměru proto není konstatován závěr o spáchání trestného činu, jenž přísluší toliko soudu v trestním řízení. Nedůvodná

je i argumentace žalobce týkající se porušení čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Soud v této souvislosti odkázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2003, č. j. 5 A 56/2002 - 31, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2007, č. j. 3 Ads 55/2007 - 59.

Soud neshledal rozhodnutí o odvolání nepřezkoumatelným, neboť obsahuje náležitosti uvedené v § 181 služebního zákona. V jeho odůvodnění je odkaz na podklady, z nichž žalovaná vycházela. Úvaha žalované o tom, že jednáním žalobce došlo k porušení služebního slibu zavrženíhodným způsobem, je logická a věcně správná. Na základě okolností případu byl učiněn závěr o zavrženíhodnosti jednání, z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, z jakých důvodů žalovaná jednání žalobce takto hodnotila. Soud neshledal ani jinou nezákonnost postupu žalované.

Soud se dále vyjádřil k námitce žalobce, že mu bylo doručeno rozhodnutí o ukončení služebního poměru, aniž by bylo předmětné řízení zahájeno a byla mu dána možnost vyjádřit se k věci. Zvláštní postup pro řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona podle soudu vylučuje toliko postup podle § 174 odst. 1 písm. b) služebního zákona, tedy vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Je tomu tak právě proto, že tato zvláštní úprava umožňuje v § 184 odst. 2 služebního zákona i zvláštní způsob zahájení řízení, a to doručením rozhodnutí o propuštění vydaném v prvním stupni řízení. Tím je vyloučeno uplatnění práv uvedených § 174 služebního zákona. Soud však podotkl, že žalobce tato práva řádně uplatnil v odvolacím řízení. Namítané omezení procesních práv účastníka proto není protiústavní, neboť uvedené omezení se vztahuje jen ke konkrétnímu zákonnému důvodu propuštění ze služebního poměru a zasahuje toliko fázi řízení v prvním stupni. V odvolacím řízení jsou pak plně práva účastníka zachována. Nejedná se tedy o absolutní výluku ochrany práv účastníka řízení. Jde o opatření nezbytné v demokratické společnosti, neboť spočívá v možnosti bezprostřední očisty bezpečnostního sboru od příslušníků, jejichž další setrvání by mohlo ohrozit jeho dobrou pověst.

Soud rovněž neshledal, že by absence teoretického vymezení pojmu *„zavrženíhodné jednání“* mohla mít vliv na správnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť je v něm dostatečně vyjádřena intenzita porušení služebního slibu, konkrétních zákonných i služebních povinností a ataku příslušníka na zájmy, které se svým slibem zavázal chránit. Žalobce si s ohledem na své postavení měl být vědom neslučitelnosti svého jednání se služebními předpisy, měl být schopen rozlišit, zda konkrétní jednání je jen jednáním neslušným či v konkrétní situaci nevhodným, nebo již jednáním porušujícím služební povinnosti, které je možno kvalifikovat jako přestupek či jednání proti zájmům chráněným trestním zákonem. Jednání vymezené výrokem správního rozhodnutí nesporně dehonestuje dobrou pověst bezpečnostního sboru jako součásti soustavy státních orgánů, jejichž prostřednictvím stát dbá na dodržování zákonů a které k takovému úkolu povolal. Rozhodnutí žalované i správního orgánu prvního stupně tak mají oporu ve spisech, konkrétní skutková zjištění byla posouzena správně a na zjištěný skutkový stav bylo aplikováno odpovídající ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona.

K námitkám týkajícím se nesprávnosti zjištění skutkového stavu věci a nevypořádání se s námitkami žalobce soud uvedl, že odvolací orgán se nedopustil namítaného porušení zákona. Skutečnost, že reprodukoval rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nezpůsobuje zmatečnost rozhodnutí o odvolání. Rovněž odvolací orgán nepřekročil meze svého oprávnění podle § 190 odst. 7 služebního zákona. Neshledal totiž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nezákonným a neshledal ani vady, pro které by bylo třeba rozhodnutí změnit nebo zrušit a řízení zastavit. K námitkám uplatněným v odvolání odvolací orgán uvedl, z jakého důvodu shledává za dostatečnou argumentaci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Z ustanovení § 190 odst. 7 a 8 služebního zákona vyplývá, že odvolací orgán je nadán oprávněním rozhodnutí

správního orgánu prvního stupně změnit nebo zrušit a řízení zastavit, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí. Zákon tedy stanoví, že odvolací orgán nezruší napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jen pro vady neúplnosti či nedostatku odůvodnění rozhodnutí, pakliže je výrok rozhodnutí v souladu se zákonem a věcně správný. Odvolacímu orgánu tedy přísluší případné vady odůvodnění správního orgánu prvního stupně napravit či důvody doplnit.

Dále žalobce uplatnil námitky proti skutkovým zjištěním a závěrům o tom, že jednal tak, jak je vymezeno výrokem rozhodnutí o jeho propuštění ze služebního poměru. Žalobce namítl rozdílnou výpověď svědků, soud však neshledal věcné rozpory mezi tvrzeními zaměstnanců V. a Š. učiněnými do protokolu ze dne 3. 3. 2009 oproti jejich tvrzením obsažených v záznamech z vnitřní kontroly. Oba jmenovaní potvrdili, že došlo k výstavbě sociálního zařízení v Borném a že se tam občas sekala tráva. Neshody v jejich tvrzeních se týkají jen časového určení, což však nevyvrací, že žalobce jednal způsobem neslučitelným s právními předpisy. Svědci potvrdili rovněž opravu šlapadel, provedení obkladů schodiště do sklepa v domě žalobce a sekání trávy u jeho domu. Tyto práce uvedené osoby prováděly, aniž by pochopily, že nejde o objekty policie. Rovněž odvoz pračky probíhal tak, jak je popsán v úředních záznamech, přičemž žalobce ani nepopírá, že o přepravu požádal. Ohledně lustrace v databázích policie se žalobce hájí tím, že se mu stejně nedostalo pravdivé informace. Tím však není vyvráceno, že žalobce požádal o provedení lustrace osoby navzdory tomu, že tato informace nebyla určena pro služební potřebu.

Soud dále uvedl, že obrana žalobce ohledně objektů Borný a Břehyně stojí na tom, že jednal v souladu s uzavřenými smlouvami. Smlouvou mezi Českou republikou - Ministerstvem vnitra a Unií tělovýchovných organizací Policie ČR o spolupráci (č. j. TS-245/VO-2007), kterou byla řešena i dotační podpora klubů, jakož i dohodou ze dne 28. 12. 1992 uzavřenou mezi týmiž subjekty, popř. smlouvou o podpoře tělovýchovné sportovní činnosti uzavřenou mezi Okresním ředitelstvím policie Česká Lípa a Sportovním klubem policie UNITOP Česká Lípa z 15. 3. 1993, byla upravena možnost nájmu a podnájmu nemovitého majetku sportovním klubům, k němuž mělo právo hospodaření Ministerstvo vnitra, popř. šlo o konkrétní poskytnutí prostředků policie na zajištění pořádaných akcí, a to v rámci podpory těchto klubů a jejich činnosti. V těchto případech byl žalobce oprávněn sjednat smlouvy či dohodnout vzájemnou spolupráci a k tomu vyčlenit prostředky policie. Situace plynoucí ze Smlouvy o pronájmu střelnice v Břehyni je však opačná právě v tom, že tyto objekty již v rozhodné době nebyly ve vlastnictví Sportovního klubu policie Česká Lípa. Žalobce, který byl současně ředitelem Okresního ředitelství policie v Liberci a předsedou Sportovního klubu policie Česká Lípa, který již pronajímal své zařízení policii, tak nemohl rozhodovat o použití zaměstnanců pro práce na soukromém zařízení. Opravu schodů v Břehyni i vybudování sociálního zařízení v Borném měl provést na své náklady pronajímatel. Žalobce jakožto ředitele okresního ředitelství sice vázaly zákonné povinnosti zajistit povinný výcvik policistů ve střelbě v objektu k tomu způsobilém, za způsobilost zařízení však nesl odpovědnost jeho vlastník, který je k takovému účelu pronajímal, tedy Sportovní klub policie Česká Lípa, jehož byl žalobce předsedou. Skutečnost, že nájemné bylo smluveno ve výši výhodné pro policii jako nájemce, nemůže na této skutečnosti nic změnit, ostatně ani v nájemní smlouvě není žádné ujednání o provádění oprav nájemcem. Stanovisko žalobce k užití zaměstnanců údržby k provádění oprav schodů na střelnici v Břehyni a k výstavbě sociálního zařízení v areálu rekreačního zařízení Borný tedy nemůže mít pro posouzení věci význam.

Soud rovněž uvedl, že při jednáních konaných ve dnech 21. 10. 2010 a 16. 11. 2010 zamítl návrhy žalobce na dokazování personálním spisem, neboť skutečnost, že žalobce nebyl kázeňsky trestán, nýbrž odměňován, nemá pro posouzení věci význam. Soud dále zamítl doplnění dokazování důkazy označenými v podání ze dne 27. 10. 2010, str. 63a soudního spisu, pod body

1, 3, 4, 5, 6 (zamítnuto již 21. 10. 2010), 7 až 12, a to z důvodu, že zákonem se důkaz neprovádí, jelikož soud zná právo. Rozhodná pro souzenou věc nemohou být ani trestní oznámení žalobce podávaná na jiné osoby, vyhodnocení jízd a fakturace nákupů ve středisku MM Dubice v České Lípě, seznam věcí, které žalobce podle svých tvrzení dodal ze svého majetku policii, jakož ani písemnosti ohledně tohoto majetku. Jako z důkazu nelze dále vycházet z čestných prohlášení, která např. potvrzují, že výše nájmu v nájemní smlouvě nebyla obvyklá v místě a čase, že u žalobce v domě pracoval na položení linolea i jiný zaměstnanec až po skončení pracovní doby, že žalobce zajistil sportovní vybavení apod., neboť tyto skutečnosti nebyly pro posouzení předmětu řízení rozhodné. Rovněž není důvodná námitka žalobce, že proti němu byla použita jednání, která se stala více než jeden rok před rozhodnutím o propuštění. V daném případě totiž nejde o udělení trestu za protiprávní jednání, nýbrž o posouzení důvodů pro propuštění ze služebního poměru. I kdyby jednotlivě byly skutky posuzovány jako přestupky, tak v návaznosti na sebe způsob jednání vykazuje znaky pokračování, soustavnost a porušování téhož zájmu chráněného služebními předpisy, popř. trestním zákonem. Proto skutečnost, že dílčí útoky byly starší jednoho roku, neshledal soud důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí.

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) namítl neurčitost výroku rozhodnutí soudu *„žaloba se zamítá“*. Současná judikatura totiž požaduje uvedení konkrétního výroku, kterým je žaloba zamítána. Dále v celém spise není zmínka o vnitřní kontrole, o níž se zmiňuje Městský soud v Praze na str. 8 rozsudku. Nahlédnutí do trestního spisu přitom není kontrola. Již v odvolání rozporoval tvrzená jednání a dokládal důkazy, které nebyly zohledněny. Řádné zhodnocení důkazů by přitom primárně mělo být uvedeno již v samotném rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. V odvolání a doplnění odvolání pak bylo předloženo větší množství důkazů, jež však nebyly zmíněny a nebylo s nimi vůbec zacházeno v rámci logických úvah. V odvolacím řízení tedy nebylo prováděno důkazní řízení, neboť mu nebylo umožněno provést veškeré důkazy. V důsledku toho mu byla odňata možnost vyvrátit nesprávná zjištění žalované a ke skončení jeho služebního poměru tak došlo na základě nesprávných informací.

Stěžovatel dále uvedl, že správní i soudní rozhodnutí se musí vypořádat se všemi námitkami účastníka řízení. Tak se však v dané věci nestalo, a proto jsou všechna tato rozhodnutí nesprávná. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. 30 Cdo 580/2008. Dále odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 38 Ca 135/94, který řešil podobný případ. Podle tohoto judikátu musí být prokázáno jednání kvalifikované jako porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvlášť závažným způsobem. Ani s touto námitkou se však soud nevypořádal, stejně jako s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 4 Ads 55/2008 - 76.

Napadená rozhodnutí se podle další stížnostní námitky nevypořádala ani s tím, zda jsou jednání kladená mu za vinu zavrženíhodná. Není totiž jasné, jak mohlo být zjištěno z trestního spisu, že nechal sekat trávu na střelnici v Břehyni, neboť to nebylo předmětem obvinění ani obžaloby. Dále stěžovatel zpochybnil závěr o zavrženíhodnosti jednání spočívajícího v tom, že pro policii vybudoval střelnici, jež je za výhodných podmínek využívána výlučně bezpečnostními složkami. Rovněž stěžovatel rozporoval to, že zavrženíhodným jednáním je i vybudování sociálního zařízení pro policisty a opravení schodů zničených při střelbách. Uzavřené smlouvy podle stěžovatele navíc umožňovaly provedení takových činností.

Stěžovatel dále namítl, že i podle obžaloby se jedná o bagatelní věci. Ty by ho nyní měly připravit o 36 let bezúhonné služby. Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru je podle něho účelové. Soud měl posoudit, zda bylo na místě uplatnění zákona způsobem,

kdy je jeho extenzivním výkladem uplatňována bezprecedentní tvrdost. Služební funkcionář měl i jiné možnosti, jak věc vyřešit s menším dopadem na jeho život. Mohla ho například postavit mimo službu a ctít tak ústavně danou presumpci neviny, avšak takto nepostupoval. I proto uváděl, že služební funkcionář byl vůči němu podjatý a věc neměl vůbec řešit. Ani touto námitkou se však nikdo nezabýval.

Závěrem stěžovatel namítl, že jednání zakládající porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvlášť závažným způsobem musí být prokázáno a vycházet ze skutečného stavu věci. V jeho případě vycházely správní orgány z domněnek a z nesprávných a nepravdivých informací. Nebyla zvážena ani námitka, že některé skutky se měly stát v jiné době. Ačkoliv doložil důkazy, tak nebyly vzaty v úvahy a bez dalšího byly převzaty údaje nesprávně zjištěné správním orgánem prvního stupně. Navíc neurčité právní pojmy musí být vyloženy v každém rozhodnutí a správní orgán by je měl vždy vysvětlit. Nelze se ztotožnit ani se závěrem soudu, že to, co je zavrženíhodným jednáním, je známo každému příslušníkovi Policie ČR.

S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2010, č. j. 10 Ca 198/2009 - 92, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry soudu. Podle ní není zřejmé, v čem stěžovatel spatřuje nesprávné posouzení právní otázky. Jestliže stěžovatel namítá neurčitost výroku I. rozsudku, je nezbytné upozornit, že podával žalobu ve správním soudnictví a domáhal se zrušení správního rozhodnutí. Pokud je žaloba zamítnuta, je naprosto zřejmé, co se zamítá. Výrok I. je tedy dostatečně určitý a srozumitelný. Žalovaná dále uvedla, že závěr služebního funkcionáře má oporu ve spise. Spisový materiál byl dostačující k učinění správného skutkového závěru, v odůvodnění rozsudku jsou jasně určeny důkazy, z nichž byla čerpána skutková zjištění. Důkazní prostředky byly zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav. Pokud stěžovatel uvádí, že neví, jakou vnitřní kontrolu má soud za prokázanou, žalovaná odkazuje na zprávu o získání údajů odboru vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie Severočeského kraje ze dne 26. 2. 2009, č. j. KRPU-21150-8/ČJ-2009-049001-Z, která je součástí spisového materiálu. Současně rozsudek soudu přesvědčivě vyvrací žalobcovu obhajobu odkazující na obsah smluv uzavřených mezi Ministerstvem vnitra, UNITOP, Policií ČR a Sportovním klubem policie Česká Lípa. Rozsudek i žalobou napadené rozhodnutí se podle žalované dostatečně vypořádávají s námitkami žalobce. Dostatečně byly vymezeny i pojmy *„zavrženíhodné jednání“* a *„jednání způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru“*. Žalobce si vzhledem ke svému postavení nepochybně musel být vědom toho, že jeho jednání je neslučitelné se zákonem a služebními předpisy. Jeho ponechání v bezpečnostním sboru by pak znamenalo podlomení autority i důvěry v řádný výkon služby policejního sboru.

Z těchto důvodů žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v souladu s § 109 odst. 2 a 3 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Podle první stížnostní námitky není výrok I. rozsudku Městského soudu v Praze ve znění *„Žaloba se zamítá.“* dostatečně určitý. Nejvyšší správní soud se s ohledem na svou ustálenou judikaturu s tímto tvrzením neztotožnil. V této souvislosti lze odkázat např. na rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS. Podle něho *„za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný."* V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaném pod č. 244/2004 Sb. NSS, se dále uvádí, že *„za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto."* Jestliže tedy Městský soud v Praze v záhlaví rozsudku uvedl, že rozhoduje o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 26. 5. 2009, č. j. PPR-8603-6/ČJ-2009-99KP a že *„žaloba se zamítá"*, je jednoznačně zjistitelné, o jakou správní žalobu se jedná, takže tento výrok je určitý a srozumitelný.

Ohledně tvrzení stěžovatele, že v celém správním spise není zmínka o vnitřní kontrole, o níž se Městský soud v Praze zmiňuje ve svém rozsudku, Nejvyšší správní soud konstatuje, že Zpráva o získání údajů ze dne 26. 2. 2009, č. j. KRPU-21150-8/ČJ-2009-049001-Z, pořízená Odborem vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie Severočeského kraje, je součástí spisového materiálu předloženého žalovanou a nachází se na č. l. 65 až 67 správního spisu. Z této zprávy navíc nevyplývá, že by jediným zdrojem informací bylo nahlédnutí do trestního spisu, jak tvrdil stěžovatel.

Uvedené kasační námitky stěžovatele tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými.

Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že je zde dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalovaná se totiž dopustila v odvolacím řízení závažných procesních pochybení, v jejichž důsledku není možné postavit najisto, zda byl spolehlivě zjištěn skutkový stav a zda tedy mohl nastat závažný následek spočívající v propuštění stěžovatele ze služebního poměru.

Řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona má svá specifika. Podle § 183 služebního zákona se při řízení o propuštění příslušníka podle uvedeného ustanovení postupuje podle hlav I a II s výjimkou § 174 odst. 1 písm. b) služebního zákona. Podle § 184 odst. 2 služebního zákona může být prvním úkonem doručení rozhodnutí o propuštění, jestliže služební funkcionář zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. V řízení o propuštění příslušníka ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona tedy v prvoinstančním řízení nemusí probíhat klasické dokazování a účastník řízení tak podle § 174 odst. 1 písm. b) služebního zákona nemá možnost předkládat důkazní návrhy, vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, případně navrhnout jejich doplnění. Jestliže však účastník řízení nemá možnost uplatnit uvedená procesní práva v prvním stupni řízení, musí mu být v plném rozsahu zachována možnost jejich uplatnění v řízení odvolacím.

V souzené věci bylo prvním úkonem doručení rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona. V doplnění odvolání ze dne 26. 3. 2009 navrhl stěžovatel provedení následujícího dokazování: dotazem na UNITOP o členství SKP Česká Lípa, smlouvou uzavřenou mezi Českou republikou - Ministerstvem vnitra a Občanským sdružením Unie tělovýchovných organizací Policie České republiky ze dne 3. 8. 2007, smlouvou o pronájmu střelnice, výpisem z katastru nemovitostí, katastrální mapou, výslechem p. Š. a p. V., výslechem stěžovatele a jeho manželky, výslechem J. Š., dotazem na OOP Krajinská, OOP Chrastava, OOP Hejnice, OOP Vesec, článkem z Lidových novin, a dále důkazy obsaženými ve spise SV 1/2009 vedeném krajským státním zastupitelstvím, pracoviště Liberec,

zejména výslechy svědků. Svědeckými výpověďmi a dalšími navrženými důkazy přitom měly být odstraněny rozpory ve výpovědích učiněných v trestním řízení a objasněny skutečnosti týkající se provádění prací podřízenými stěžovatele v Břehyni a Borném a údajného převozu pračky do bytu sestry stěžovatele.

Žalovaná však tyto důkazy v odvolacím řízení neprovedla a návrhy na jejich provedení zcela opomenula. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na svůj rozsudek ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48, dostupný na www.nssoud.cz, v němž mj. konstatoval: *„Podle druhé věty ustanovení § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud má tedy správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není povinností navržený důkaz provést. Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“*

Na nutnosti provedení důkazů navržených stěžovatelem v odvolacím řízení či zdůvodnění jejich neprovedení v rozhodnutí žalované o odvolání pak nemůže nic změnit ani to, že žalovaná v dané věci vycházela z podkladů opatřených v trestním řízení. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 As 17/2003 - 79, publikovaného pod č. 571/2005 Sb. NSS, se uvádí, že *„úřední záznam pořízený v trestním řízení není vyloučen z okruhu důkazních prostředků v řízení o propuštění ze služebního poměru (§ 130 odst. 1 a 2 zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky).“* Z tohoto judikátu lze přitom vycházet i v nyní projednávané věci, ačkoliv se vztahuje k předchozí právní úpravě řízení ve věcech služebního poměru, neboť také podle § 180 odst. 2 služebního zákona je možné při rozhodování ve věcech služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů vycházet z listin opatřených v jiném řízení.

Ve vztahu ke způsobu dokazování vedeného ve věcech služebního poměru však dospěla judikatura správních soudů ještě k dalším podstatným závěrům. Městský soud v Praze totiž v rozsudku ze dne 16. 5. 2006, č. j. 7 Ca 104/2005 - 26, který byl publikován pod č. 1422/2007 Sb. NSS, dovodil, že *„v řízení o služebním poměru podle zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, je třeba při zjišťování skutečného stavu věci vycházet zejména z původních důkazů. Je-li možné v dané věci vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat pouze v provedených úředních záznamech, ale je nutné svědky vyslechnout, a to i za přítomnosti policisty, s nímž je vedeno příslušné řízení ve věci služebního poměru, aby mohly být svědkům kladeny otázky, a policista tak měl i reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, které tito svědci uvádějí.“* Podle uvedeného judikátu tedy správní orgán sice může použít také podklady získané od jiných orgánů veřejné moci, avšak své rozhodnutí musí opřít zejména o původní důkazy, které sám provede. Tento závěr lze přitom aplikovat i na nyní projednávanou věc, neboť i v ní žalovaná rozhodla o potvrzení rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru na základě podkladů opatřených od orgánů činných v trestním řízení, aniž jejich správnost ověřila vlastním dokazováním. Takto přitom postupovala za situace, kdy měla k dispozici pouze některé důkazy či podklady opatřené v přípravném trestním řízení a kdy zde nebyla ještě ani podána obžaloba. Za pomoci těchto listin opatřených v počátečním stádiu trestního řízení si tedy žalovaná nemohla učinit spolehlivý úsudek o tom, že stěžovatel skutečně porušil služební slib zavrženíhodným jednáním majícím znaky trestného činu a byly tak zde splněny dvě podmínky pro jeho propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona. Závěr o naplnění skutkové podstaty trestných činů, pro které bylo stěžovateli sděleno obvinění, ostatně nemohl na základě důkazů a podkladů opatřených na počátku trestního řízení vyslovit ani soud, neboť ten provádí vlastní

dokazování při hlavním líčení, na základě něhož může případně učinit závěr, že skutky, pro který je obviněný stíhán, se nestaly nebo nejsou trestnými činy.

Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že žalovaná pochybila, když neprovedla dokazování na základě důkazních návrhů stěžovatele uplatněných v odvolacím řízení a ani se nevypořádala s tím, z jakého důvodu případně považuje provedení navrhovaných důkazů za nadbytečné. Při zjišťování skutkové podstaty byl tedy porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Pro tuto v žalobě vytýkanou vadu měl proto Městský soud v Praze rozhodnutí žalované o odvolání zrušit, což však neučinil. V důsledku toho došlo k naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2010, č. j. 10 Ca 198/2009 - 92, podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil. Již v řízení o žalobě zde byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí o odvolání a Městský soud v Praze by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než toto rozhodnutí zrušit, neboť shora uvedená vada odvolacího řízení je závažná a v soudním řízení správním nemůže být napravena. Proto povaha věci umožňuje Nejvyššímu správnímu soudu o žalobě sám rozhodnout a podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2012, současně se zrušením napadeného rozsudku zrušit pro vady řízení také rozhodnutí Policie České republiky, policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 26. 5. 2009, č. j. PPR-8603-6/ČJ-2009-99KP, a věc vrátit žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázána výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud se již nemohl zabývat zbývajícími stížnostními námitkami. Nejprve je totiž zapotřebí v řízení o odvolání proti rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru provést shora uvedené dokazování a teprve poté bude možné případně posuzovat, zda skutková podstata byla řádně zjištěna a zda na jejím základě lze učinit závěr o naplnění všech podmínek pro aplikaci § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona.

Jestliže však již zde bude v dalším řízení k dispozici pravomocný trestní rozsudek a podklady, jež si správní orgány opatřily z počátečního stádia trestního řízení, budou nakonec odpovídat skutkovému stavu v něm zjištěnému, pak žalovaná plně dostojí své povinnosti zjistit řádně a v požadovaném rozsahu skutečný stav věci, pokud bude vycházet jen z takového pravomocného rozsudku a nebude již provádět vlastní dokazování za účelem zjištění, zda jednání stěžovatele má znaky trestného činu. V takovém případě se bude žalovaná zabývat pouze splněním zbývajících dvou podmínek pro propuštění stěžovatele ze služebního poměru uvedených v § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona a posoudí, zda jednání mající znaky trestného činu je zavrženíhodné a zda je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Jelikož Nejvyšší správní soud současně se zrušení napadeného rozsudku rozhodl i o zrušení rozhodnutí žalované o odvolání, musí kromě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodnout i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí Městského soudu v Praze (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2012). Stěžovatel měl v projednávané věci plný úspěch, a proto Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalované povinnost zaplatit mu do patnácti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 30 351,20 Kč, která se skládá z částky 2000 Kč za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby, z částky 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek za podání kasační stížnosti, z částky 12 600 Kč za šest úkonů právní služby po 2100 Kč poskytnuté stěžovateli advokátem [převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby,

replika k vyjádření žalované, účast na dvou jednáních před soudem ve dnech 21. 10. 2010 a 16. 11. 2010 a podání kasační stížnosti podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb], z částky 1800 Kč za s tím souvisejících šest režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), z částky 2636 Kč za cestovné advokáta k uvedeným dvěma jednáním soudu z Liberce do Prahy a zpět (§ 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) z částky 1200 Kč, která představuje náhradu za čas strávený advokátem cestou k tomuto jednání soudu a zpět v rozsahu dvanácti započatých půlhodin po 100 Kč [§ 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.], z částky 2468 Kč za cestovné stěžovatele ke dvěma jednáním soudu z České Lípy do Prahy a zpět (§ 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a z částky 4647,20 Kč odpovídající po zaokrouhlení 20 % dani z přidané hodnoty, kterou byl advokát povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a jemu náležejících náhrad, jež byly vyjmenovány (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Advokát již stěžovatele zastupoval v žalobním řízení, takže byl s danou věcí náležitě obeznámen a nemůže mu proto být přiznána také odměna za převzetí a přípravu zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Provedení dalších stěžovatelem požadovaných úkonů právní služby pak z obsahu soudního spisu nevyplývá. Odměnu zástupce stěžovatele nebylo možné přiznat podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., jak bylo požadováno, neboť podle § 35 odst. 2 věty druhé s. ř. s. se pro určení její výše užije obdobně zvláštní právní předpis, jímž jsou stanoveny odměny a náhrady advokátům za poskytování právních služeb, přičemž tímto předpisem je právě vyhláška č. 177/1996 Sb.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu